

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 23.535 van 24 februari 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X alias X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 24 december 2008 heeft ingediend om de schorsing van tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 8 juli 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 26 november 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. TIELEMAN, die loco advocaat R. JESPERs verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Th. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 november 2001 verklaart verzoekster zich vluchteling onder de naam M.Z. Verzoekster verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn.

Op 22 januari 2002 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de bevestigende beslissing tot weigering van verblijf.

Op 16 november 2005 wordt aan verzoekster, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn en F.A. te heten, een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 29 november 2005 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Op 12 mei 2006 dient verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet.

Op 22 mei 2006 neemt de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen de beslissing tot niet-inoverwegingname van de eerste aanvraag om machtiging tot verblijf van 29 november 2005 wegens een negatieve woonstcontrole.

Op 11 oktober 2006 dient verzoekster een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet. Op 13 juli 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij deze derde aanvraag onontvankelijk wordt verklaard met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 17 oktober 2006 dient verzoekster een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet. Op 2 oktober 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij deze aanvraag zonder voorwerp wordt verklaard daar verzoekster geen nieuwe elementen aanbracht ten opzichte van haar vorige aanvraag van 11 oktober 2006. De beslissing van 13 juli 2007, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 11 oktober 2006 onontvankelijk wordt verklaard, wordt bevestigd.

Op 23 november 2007 stelt verzoekster beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). De Raad vernietigt de beslissing van 2 oktober 2007 bij arrest nr. 7715 van 22 februari 2008, daar de beslissing van 13 juli 2007, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 11 oktober 2006 onontvankelijk wordt verklaard, nooit aan verzoekster ter kennis werd gebracht.

Op 7 augustus 2007 dient verzoekster een vijfde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 25 oktober 2007 wordt aan verzoekster een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 2 april 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de vierde aanvraag om machtiging tot verblijf van 17 oktober 2006 onontvankelijk wordt verklaard. De oorspronkelijke beslissing werd immers vernietigd.

Op 2 april 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid ook ten aanzien van de vijfde aanvraag om machtiging tot verblijf de beslissing waarbij ook deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 8 juli 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de tweede aanvraag om machtiging tot verblijf van 12 mei 2006 onontvankelijk wordt verklaard, met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“in toepassing van artikel 9.3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds 05.11.2001 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Nederlandse lessen heeft gevolgd, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9 van de wet van 15.12.1980 in België wordt ingediend. De elementen m.b.t. de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Haar asielaanvraag werd afgesloten op 22.01.2002 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, haar betekend op 24.01.2002. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie.

De duur van de procedure - namelijk iets meer dan twee maanden en twee weken - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beweert dat zij vreest voor ontvoering en voor haar leven indien zij zou moeten terugkeren naar haar land van herkomst. Zij legt echter geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor haar leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Bovendien dient er opgemerkt te worden dat betrokkene heeft nagelaten om binnen de vooropgestelde termijn en zonder opgave van geldige reden gevolg te geven aan de oproeping van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen om haar motieven te komen uiteenzetten. Deze houding van betrokkene doet ernstige twijfels rijzen aangaande de gegrondheid van de zogenaamde problemen in het land van herkomst.

Tenslotte dient vermeld te worden dat betrokkene ook op 11.10.2006, 17.10.2006 en 07.08.2007 een aanvraag tot regularisatie indiende, die telkens werd afgesloten met een onontvankelijke beslissing.

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren naar het land van herkomst en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe de hulp in te roepen van de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM).

Bijgevolg dient betrokkene gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, haar volgens onze instructies overgemaakt aan de stad Antwerpen op 02.04.2008."

2 Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"EERSTE MIDDEL: Schending van artikel 9 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Schending van art. 4 en art. 2§1 het Ministerieel besluit houdende delegatie van bevoegdheid van de minister, inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dd. 17 mei 1995.

De bestreden beslissing werd genomen door attaché DB.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet kent de bevoegdheid tot het nemen van een beslissing omtrent een aanvraag tot machtiging tot verblijf toe aan de "Minister of zijn gemachtigde".

Met Ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt wie deze gemachtigde van de Minister zijn.

Dat de beslissing voorzien werd van een elektronische handtekening van mevrouw DB.

Dat verzoekster op geen enkele wijze kan nagaan of deze elektronische handtekening daadwerkelijk werd gezet door mevrouw DB. dan wel door eender wie.

Dat derhalve de beslissing nietig dient te worden verklaard daar niet kan worden nagegaan of de beslissing daadwerkelijk werd genomen door mevrouw DB. dan wel door iemand die mogelijks niet gemachtigd werd door de Minister om in deze materie beslissingen te nemen."

2.1.2. In de nota repliceert verwerende partij dat verzoekster geen ernstig middel opwerpt. Verwerende partij stelt dat de elektronische handtekening, dankzij de Wet elektronische handtekeningen, dezelfde rechtskracht heeft als een gewone handtekening, rechtsgeldig is en wel degelijk geïdentificeerd kan worden. Verzoekster toont niet aan dat de bestreden beslissing niet zou zijn genomen door de ondertekende ambtenaar. Bovendien stelt verwerende partij dat de handtekening werd gezet door de bevoegde ambtenaar.

2.1.3. Verzoekster vecht de elektronische ondertekening van de bestreden beslissing aan.

Vooreerst wordt gesteld dat attaché K.DB. bevoegd was om de bestreden beslissing te nemen. Overeenkomstig het ministerieel besluit van 17 mei 1995, zoals gewijzigd door het ministerieel besluit van 27 mei 2004, houdende de delegatie van bevoegdheid van de minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: ministerieel besluit van 17 mei 1995) zijn de beambten van de Dienst Vreemdelingenzaken die titularis zijn van een graad die minstens in rang 10 ingedeeld is, de gemachtigden van de minister van Binnenlandse Zaken om een beslissing inzake artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet te nemen. Uit de samenlezing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 en het koninklijk besluit van 4 augustus 2004 betreffende de loopbaan van niveau A van het Rijkspersoneel, blijkt dat de ambtenaren van rang 10, of nog, van niveau A, gelet op het koninklijk besluit van 4 augustus 2004 waarbij het begrip graad voor niveau 1 afgevoerd werd en vervangen werd door het begrip vakklasse in niveau A, gemachtigd zijn voor de beslissingen op grond van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet te nemen.

De juridische basis van de handelwijze van elektronische ondertekening is te vinden in de wet van 9 juli 2001 houdende de vaststelling van bepaalde regels in verband met het juridisch karakter voor elektronische handtekeningen en certificatediensten. Hoewel de wet van 9 juli 2001 nergens bepaalt dat ze van toepassing is op de publieke sector, dient er van uitgegaan te worden dat het geschetst juridisch kader ook geldt voor elektronische handtekeningen die aangewend worden in de publieke sector. Het wetsontwerp van 16 december 1999 betreffende de werking van de certificatedienstverleners met het oog op het gebruik van elektronische handtekeningen, (Parl. St. Kamer 1999-2000, 2^e zitting van de 50^{ste} sessie, Doc 0322/001 p.5) stelt immers uitdrukkelijk dat beoogd werd “de ontwikkeling van het elektronisch rechtsverkeer in de private en de publieke sector te bevorderen”. Conform artikel 4, §3 van de wet van 9 juli 2001 kunnen bij koninklijk besluit eventuele aanvullende eisen gesteld worden aan het gebruik van elektronische handtekeningen in de openbare sector. Er werd tot op heden geen dergelijk koninklijk besluit getroffen. Alleszins houdt artikel 4, §3 van de wet van 9 juli 2001 in dat het juridisch kader voor elektronische handtekeningen zoals opgenomen in de wet, het basiskader vormt voor de elektronische handtekeningen in de openbare sector.

Artikel 4, §4 van de wet van 9 juli 2001 bepaalt het volgende:

“(…)§ 4. Onverminderd de artikelen 1323 en volgende van het Burgerlijk Wetboek wordt een geavanceerde elektronische handtekening, gerealiseerd op basis van een gekwalificeerd certificaat en aangemaakt door een veilig middel voor het aanmaken van een handtekening, geassimileerd met een handgeschreven handtekening ongeacht of deze handtekening gerealiseerd wordt door een natuurlijke dan wel door een rechtspersoon.”

Het staat niet ter betwisting dat de elektronische handtekening aangebracht op de bestreden beslissing, geen gekwalificeerde elektronische handtekening betreft zoals omschreven in voormeld artikel 4, §4 van de wet van 9 juli 2001. De Vreemdelingenwet bepaalt evenwel nergens dat de beslissingen die getroffen worden in het kader van de wet een geavanceerde elektronische handtekening dienen te bevatten.

Verzoekster poneert de stelling “dat op geen enkele wijze kan worden nagegaan of deze elektronische handtekening daadwerkelijk werd omgezet door mevrouw K.DB. dan wel door eender wie.”

Artikel 4, § 5 van de bovenvermelde wet van 9 juli 2001 bepaalt het volgende:

“Een elektronische handtekening kan geen rechtsgeldigheid worden ontzegd en niet als bewijsmiddel in gerechtelijke procedures worden geweigerd louter op grond van het feit dat:

- de handtekening in elektronische vorm is gesteld, of
- niet is gebaseerd op een gekwalificeerd certificaat, of
- niet is gebaseerd op een door een geaccrediteerd certificatieinstantieverlener afgegeven certificaat, of
- zij niet met een veilig middel is aangemaakt.”

Hieruit volgt dat er aan een gewone elektronische handtekening geen rechtsgeldigheid dient te worden ontzegd louter en alleen omwille van de afwezigheid van een gekwalificeerd certificaat of wegens het feit dat geen gebruik werd gemaakt van een veilig middel.

Geen enkele bepaling in de Vreemdelingenwet stelt dat een beslissing die genomen wordt betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een met inkt geplaatste handtekening dient te dragen. Geen enkele wettelijke bepaling van de Vreemdelingenwet noch daarbuiten verbiedt dat een administratieve akte een elektronische handtekening draagt. In deze kan vastgesteld worden dat de bestreden beslissing een elektronische handtekening bevat.

Bijgevolg kan wel degelijk worden vastgesteld dat de bestreden beslissing werd genomen en ondertekend door attaché K.DB.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoekster het volgende aan :

“TWEEDE MIDDEL: Schending van de motiveringsverplichting van artikel 62 vreemdelingenwet. Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Schending van art 9.3 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980. Schending van art. 8 EVRM. Schending van art. 3 EVRM.

Artikel 62, 1ste lid van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

Aan de motiveringsplicht is in casu geenszins voldaan.

Verzoekster zal aantonen dat er niets eens sprake is van een formele motivering.

De motivering van de bestreden beslissing vermeld onder andere als volgt:

Tenslotte dient vermeld te worden dat betrokkene ook op 11.10.2006, 17.10.2006 en 07.08.2007 een aanvraag tot regularisatie indiende dat telkens werd afgesloten met een negatieve beslissing.

Verzoekster stelt nooit enige beslissing te hebben ontvangen behalve deze van 02.10.2007 welke dan door de RW werd vernietigd. Een verwijzing naar een voor verzoekster onbekend stuk komt neer op het ontbreken van motivering.

Dat voorts dient opgemerkt te worden dat verzoekster niet eens weet welke aanvraag nu werd behandeld daar zij geen kennis heeft van een aanvraag ingediend op 05.02.2007. Dat het in zijn geheel onduidelijk is waarop de bestreden beslissing betrekking heeft.

Dat de derhalve de formele motiveringsplicht geschonden werd.

Dat minstens een schending van de materiële motiveringsplicht vastgesteld moet worden daar er expliciet geen rekening wordt gehouden met de buitengewone omstandigheden zoals vermeld in het verzoekschrift.

Besluit: de beslissing is formeel niet gemotiveerd.

Verzoekster is vooreerst van mening dat de motivering van de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken formeel niet gemotiveerd werd. Verzoekster meent dat er geen formele motivering van de bestreden beslissing voorhanden is in de zin dat er geen motivering inzake de

problemen in het land van herkomst geen woord gerept wordt maar er enkel onterecht verwezen wordt naar een eerdere voor verzoekster onbekende beslissing.

Ondergeschikt zijn is verzoekster van mening dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd werd.

Verzoekster verwijst in dit verband naar de rechtsleer die het volgende stelt:

"Een motivering die slechts rekening houdt met bepaalde elementen van een dossier (ten nadele van de betrokkene) en niet met andere fundamentele elementen, is niet afdoende." (OPDEBEEK, I, COOLSAET, A, Formele motivering van bestuurshandelingen, Die Keure, Brugge, 1999, nr. 189)."

2.2.2. In de nota repliceert verwerende partij dat op alle argumenten die door verzoekster werden aangebracht, werd geantwoord doch dat deze elementen niet werden aanvaard als buitengewone omstandigheden. Verder duidt verwerende partij erop dat verzoekster reeds lang illegaal in het Rijk verblijft en nooit gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Bovendien kunnen uit illegaal verblijf geen rechten geput worden. Verwerende partij stelt dat verzoekster niet met concrete bewijzen aantoonde dat er gegronde vrees voor haar leven bestaat in haar land van herkomst, waardoor dit terecht niet werd aanvaard als buitengewone omstandigheid. Voorts stelt verwerende partij dat de datum waarnaar verwezen werd een materiële misslag betreft en dat het ontstaan van enige verwarring omtrent welke aanvraag de beslissing genomen werd niet ipso facto betekent dat de beslissing niet rechtsgeldig zou genomen zijn. Verwerende partij stelt ten slotte dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt op welke gronden de aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Verzoekster kon bijgevolg met kennis van zaken oordelen of het zinvol was om beroep in te stellen tegen de bestreden beslissing.

2.2.3. Met betrekking tot de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht, dient erop te worden gewezen dat de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: Wet van 29 juli 1991) en de in artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan ze is genomen. In casu dient te worden vastgesteld dat in de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoekster geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen waarom zij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister op al de in de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf aangevoerde elementen uitdrukkelijk is ingegaan. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoekster niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoekster voert met betrekking tot de vermeende schending van de formele motiveringsplicht aan dat zij *"niet eens weet welke aanvraag nu werd behandeld daar zij geen kennis heeft van een aanvraag ingediend op 05.02.2007. Dat het in het geheel onduidelijk is waarop de bestreden beslissing betrekking heeft"* en dat *"Verzoekster stelt nooit enige beslissing te hebben ontvangen behalve deze van 02.10.2007 welke dan door de RVV werd vernietigd. Een verwijzing naar een voor verzoekster onbekend stuk neerkomt op het ontbreken van motivering"*.

De Raad merkt op dat, na raadpleging van het administratief dossier, blijkt dat de datum van aanvraag vermeld in de bestreden beslissing duidelijk een materiële vergissing is en dat in de bestreden beslissing uitspraak wordt gedaan over de aanvraag om machtiging tot verblijf door verzoekster ingediend op 12 mei 2006. Uit een synthesesnota in het administratief dossier blijkt dat, uit een reeks van 5 aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid en 9bis van de Vreemdelingenwet, enkel de chronologisch tweede aanvraag om machtiging tot verblijf door verzoekster ingediend op 12 mei 2006, nog een beslissing behoeft. Voorts blijkt dat in de kennisgeving betreffende de beslissing genomen inzake die tweede aanvraag van 12 mei 2006 door de Dienst Vreemdelingenzaken, ter attentie van de raadsman van verzoekster wel deze correcte datum wordt vermeld. De materiële vergissing kan geenszins aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Nergens blijkt dat verwerende partij bij het voorbereiden van het dossier en bij het nemen van de beslissing ervan is uitgegaan dat het te dezen over een andere aanvraag om machtiging tot verblijf zou gaan dan deze die op 12 mei 2006 door verzoekster werd ingediend. Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat het foutief aanhalen van de datum in het formulier van betekening haar enig nadeel zou hebben berokkend. Verzoekster heeft geen belang bij deze kritiek.

Hoe dan ook, mocht er al sprake zijn van een onregelmatige kennisgeving, dan nog kan een eventueel gebrek in de kennisgeving van een administratieve akte niet van die aard zijn om aanleiding te kunnen geven tot de nietigverklaring van de akte als dusdanig (RvS 13 februari 2003, nr. 115.866).

Betreffende de vermelding in de bestreden beslissing dat er op drie andere data eveneens aanvragen werden ingediend die negatief werden afgesloten, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing nog andere motieven bevat. Deze andere motieven volstaan op zich reeds om de aanvraag onontvankelijk te verklaren. Dit motief kan beschouwd worden als een bijkomend motief. Daarnaast blijkt uit het administratief dossier dat de beslissingen genomen inzake de aanvragen om machtiging tot verblijf door verzoekster ingediend op respectievelijk 11 oktober 2006, 17 oktober 2006 en 7 juli 2007 telkens aan de raadsman van verzoekster werden overgemaakt. De schending van de formele motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Voorts blijkt uit het middel dat verzoekster tevens de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht, *“daar er expliciet geen rekening wordt gehouden met de buitengewone omstandigheden zoals vermeld in het verzoekschrift”*.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om zich bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoekster geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die de aanvraag in België kunnen rechtvaardigen.

Het ten tijde van verzoeksters aanvraag tot machtiging tot verblijf geldende artikel 9 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister van Binnenlandse Zaken of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

In buitengewone omstandigheden kan die machtiging door de vreemdeling worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft; deze zendt ze over aan de Minister van Binnenlandse Zaken of aan diens gemachtigde. In dat geval zal ze in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. De toepassing van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoekster een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende verwerende partij na te gaan of verzoeksters aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekster heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in zijn land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Bijgevolg wordt onderzocht waarom verwerende partij de aangevoerde buitengewone omstandigheden niet heeft aanvaard.

Verzoekster voert in haar aanvraag hieronder de volgende omstandigheden aan (uit de stukken van het dossier en uit de synthesesnota blijkt dat de tweede aanvraag, van 12 mei 2006, een herhaling vormt van de eerste aanvraag van 12 oktober 2005).

“Ontvankelijkheid.

Verzoekster is geboren in een christelijk gezin. Ongeveer begin oktober 2001 werd haar vader vermoord door moslims en verzoekster werd door de daders meegenomen. Zij werd aan een islamitische man gegeven en moest een van zijn vrouwen worden. Verder werd verzoekster verplicht om voor hem te werken. Verzoekster kon echter uit deze slavernij ontsnappen en vluchtte naar België. Verzoekster vreest dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst opnieuw ontvoerd zou worden en misschien zelfs het slachtoffer zou worden van een erewraak."

In de bestreden beslissing wordt hierop geantwoord zoals weergegeven onder punt 1. van dit arrest.

Verzoekster uit kritiek op de motieven van de bestreden beslissing omdat verwerende partij stelt dat de door verzoekster aangebrachte elementen geen buitengewone omstandigheden uitmaken.

Verzoekster voert het volgende aan: *"Dat minstens een schending van de materiële motiveringsplicht vastgesteld moet worden daar er expliciet geen rekening wordt gehouden met de buitengewone omstandigheden zoals vermeld in het verzoekschrift."* Er dient te worden opgemerkt dat verzoekster nalaat uiteen te zetten op welke door haar aangebrachte buitengewone omstandigheden niet zou zijn geantwoord, zodat de Raad zijn wettigheidscontrole niet kan uitoefenen. Dit onderdeel van het middel kan niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden.

Verzoekster werpt verder op dat *"er geen motivering inzake de problemen in het land van herkomst geen woord gerept wordt, maar er enkel onterecht verwezen wordt na een eerdere voor verzoekster onbekende beslissing."* In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende overwogen: *"Betrokkene beweert dat zij vreest voor ontvoering en voor haar leven indien zij zou moeten terugkeren naar haar land van herkomst. Zij legt echter geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor haar leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien dient er opgemerkt te worden dat betrokkene heeft nagelaten om binnen de vooropgestelde termijn en zonder opgave van geldige reden gevolg te geven aan de oproeping van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen om haar motieven te komen uiteenzetten. Deze houding van betrokkene doet ernstige twijfels rijzen aangaande de gegrondheid van de zogenaamde problemen in het land van herkomst."* In tegenstelling tot wat verzoekster beweert in het middel, dient vastgesteld te worden dat in de bestreden beslissing wel degelijk wordt gemotiveerd waarom de problemen in het land van herkomst van verzoekster niet werden aanvaard als buitengewone omstandigheid. Ook in het middel laat verzoekster na haar loutere beweringen omtrent de problemen die zij ondervindt in haar land van herkomst concreet aan te tonen. Verzoekster toont niet aan dat deze motieven kennelijk onredelijk zijn of steunen op een niet correcte feitenvinding. Uit wat voorafgaat, blijkt dat de conclusie dat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn niet kennelijk onredelijk noch onjuist is. De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de materiële motiveringsplicht geschonden is. De schending van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Inzoverre verzoekster de schending van de artikelen 8 en 3 van het EVRM aanvoert, dient te worden opgemerkt dat verzoekster nalaat uiteen te zetten op welke wijze zij deze bepalingen geschonden acht. In de mate dat in het tweede middel de schending van artikel 8 en van artikel 3 van het EVRM wordt aangevoerd, is het onontvankelijk.

Het tweede middel is, in de mate dan het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Uit het voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. De verzoekende partij heeft geen middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad

voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig februari tweeduizend en negen door:

mevr. A. DE SMET,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. M. DENYS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

A. DE SMET.